

mi kapitel I provstiuvalget. Det besluttende budgetsamråd betyder således, at der sker en ændring af kompetencefordelingen mellem provstiuvalg og menighedsråd, således at de vigtige beslutninger i relation til ligningsbeløbets fastsættelse og kirkeskatte-niveauet varetages af de organer – nemlig menighedsrådene – som fortrinsvis bruger de kirkelige ligningsmidler.

Et besluttende budgetsamråd vil således i højere grad end den gældende ordning i lov om folkekirkens økonomi kapitel 1 tilgodese hensynet til, at den, der bruger pengene, også selv skaffer pengene – eller i hvert fald en væsentlig del af dem – altså at kompetence og ansvar er sammenfaldende.

Hvis ansvaret for ligningsbeløbets fastsættelse principielt og praktisk skal overlades til menighedsrådene, forudsætter dette, at budgetsamrådet ikke blot har beslutningsret med hensyn til de enkelte kirkelige kassers ligningsbeløb i det kommende budgetår, men også styrer den mere langsigtede planlægning og prioritering indenfor ligningsområdet. Budgetsamrådet vil derfor også være forpligtet til at fastlægge retningslinier for en overordnet økonomisk prioritering for de følgende år efter budgetåret.

At budgetsamrådet træffer beslutning om ligningsbeløbene til de kirkelige kasser – og herunder også om en forhøjelse af det budgetterede underskud med indtil 5% af det samlede ligningsbeløb, jf. lov om folkekirkens økonomi § 6, stk. 1, 2. pkt., – indebærer derimod ikke, at budgetsamrådet tillige godkender de enkelte budgetter.

Kompetencen til at godkende de kirkelige kassers budgetter skal således fortsat være hos provstiuvalget, idet provstiuvalget i forbindelse med godkendelsen af de kirkelige kassers budgetter udøver legalitetstilsynet, jf. lov om folkekirkens økonomi § 7 og bekendtgørelse nr. 838 af 20. oktober 1993 om provstiuvalgenes virksomhed § 5.

Det er fundet naturligt at tillægge kirkeministeren tilsvarende beføjelser med hensyn til det besluttende budgetsamråds tilvejebringelse af kirke- og præstegårdskassernes årlige budget, som ministeren har i forhold til provstiuvalgene. Der henvises til forslaget til § 9e, stk. 2, samt til § 17a, stk. 6.

Indførelse af en rammeordning vedrørende disponering af indtægter og udgifter vil betyde, at det enkelte menighedsråd af provstiuvalget eller et besluttende budgetsamråd får udmeldt en budgetramme, der er bragt i balance mellem de beregnede udgiftsbehov og de faktiske udgifter for ligningsområdets kirke- og præstegårdskasser.

Indførelse af en rammeordning indebærer ikke, at menighedsrådene som sådan får mulighed for at finansiere nye kirkelige aktiviteter af kirkekassen.

Sondringen i økonomiloven mellem udgifter, der umiddelbart kan finansieres af kirkekassen, jf. økonomilovens § 2, og udgifter der er henvist til at blive finansieret indenfor rådighedsbeløbets rammer, jf. økonomilovens § 2a, vil således også være afgørende for menighedsrådenes budgetlægning ved en rammeordning.

Rammeordningen kan alene vedrøre den del af budgettet, som vedrører driften. Dette hænger sammen med, at gennemførelse af en anlægsopgave ofte forudsætter, at menighedsrådet optager et lån til hel eller delvis finansiering af opgaven, og med at behovet for finansiering af udgifter til anlægsopgaver kan opstå pludseligt.

Hertil kommer, at hensynet til ligningsprocentens stabilitet indebærer, at udgifterne til henlæggelse og til renter og afdrag på lån til menighedsrådene i ligningsområdet skal være nogenlunde ens fra år til år, hvorfor det ofte vil være nødvendigt at arbejde med et fast beløb til disse udgifter. Dette beløb vil i givet fald skulle fordeles mellem menighedsrådene, således at der afsættes de nødvendige beløb til dækning af udgifter på allerede etablerede lån, og således at der foretages en fordeling mellem menighedsrådene af restbeløbet til finansiering af nye anlægsopgaver.

Rammeordningen vedrørende den del af budgettet, der vedrører driften, kan opbygges, således at der foretages en fremskrivning af de gennemsnitlige driftsudgifter på menighedsrådenes budgetter for fx de sidste 5 år, hvorefter beløbet fordeles mellem menighedsrådene. Udgangspunktet ved denne fordeling bør som udgangspunkt være de sidste års gennemsnitlige driftsudgifter. Der bør dog være mulighed for, at der ved aftaler mellem menighedsråd og provstiuvalg kan foretages justeringer af det beløb, som det enkelte menighedsråd får udmeldt til dækning af egentlige driftsudgifter.

Fordelen ved en rammeordning er, at det enkelte menighedsråd i forbindelse med budgetlægningen har tilsagn fra provstiuvalget/det besluttende budgetsamråd om indenfor hvilke rammer, driftsudgifter umiddelbart vil kunne godkendes, ligesom menighedsrådet allerede ved budgetudarbejdelsen ved hvilke anlægsønsker, der kan imødekommes for det kommende år.

Tilsvarende betyder rammeordningen, at menighedsrådene og provstiuvalgene/det besluttende budgetsamråd accepterer, at det enkelte menighedsråd kan disponere forholdsvis frit over det godkendte budget, og i denne forbindelse blandt andet kan overføre beløb mellem budgettets enkelte konti.

Hertil kommer, at rammeordningen indebærer, at den udgiftsdæmpende effekt, der ligger i provstiuvalgets eller det besluttende budgetsamråds mulig-